

Balandrau

Un relat de: [Aleix de Ferrater](#)

Deixem el cotxe a la pista de Tegurà, prop de la Coma de Granollers. Som a finals d'octubre, però la jornada es presenta força bé, fresqueta, clara, diàfana. Quatre passes per distendre les cames i entrar en calor. Preparatius a la motxilla, repassem que no ens deixem res, quatre avellanes coll avall, un, dos, tres, amunt que fa pujada! I dic tres perquè som tres els que remuntarem el Balandrau.

Seran dues hores i escaig, diu l'Esteve, guia savi, ferreny com l'os que acabem de trobar, potser d'isard. Anem fent ziga-zaga, guanyant alçada amb comoditat. Jo vaig al darrere, ell encapçala el trio i la Neus al mig em detalla les diverses tonalitats del verd, cada cop més marronós. Mira enrere, comprova que anem bé, hi anem i ens detalla els cims que tenim a l'esquena, el Cerverís, el Puig Estela i el Taga al fons.

Ja som a l'antiga mina de la Coma de Granollers, amb restes de barraques, que s'explotaven fa cent anys únicament de maig a setembre. Som a 2.300 metres, a mig camí de l'ascensió. Breu aturada per fer un glop, endrapar quatre avellanes més i una agraïda patata d'Olot. S'albira un coll, el pic del Gra de Fajol, el Pastuira i més amunt, a mà esquerra el cim. Tota la informació se'm va escolant cervell amunt, clarificant el meu entorn.

La collada, darrera pujada, darrer esforç i petgem el cim del Balandrau, a 2.590 metres d'alçada! Deixo anar l'arnès de la motxilla de la Neus, abraçades, més abraçades, petons a les galtes gelades, l'anorac, els guants i el cercle dels cims i les crestes més impressionants. Del Costabona a llevant al Puigmal a ponent, passant pel Pic de la Dona, on vaig descobrir la meva costella de xai.

Hem arribat on s'acaba el món, dalt del cim on la creu ho certifica. Xino-xano, com cal encantar-se a la muntanya assolim aquest gran cim amb un Esteve encara sorprès d'haver-nos pilotat. Jo agraeixo la seva mestria, abraço de nou la Neus, remeno la motxilla i trec el meu inseparable bastó blanc per la fotografia immortal.